

Balépések

SULIJEGYZETEK-SOROZAT 2.

*finep
selection*

TAVI KATA

TAVI KATA

Balépések

SULIJEGYZÉTEK-SOROZAT 2.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

1. FEJEZET

SZEPTEMBER, AMIKOR VALAKI FELBUKKAN A MÚLTBÓL

TIZENÖT PERCE TÁMASZTOTTAM a falat, és a suliba érkező diákokat figyeltem. Háttérzenének a *Bermuda* együttes száma, a *London* szólt a fülhallgatómban. A lejátsszót a szoknyám hátsó zsebében tartottam, szerencsére a hosszú, vörös hajam alatt a fülhallgató rejtve maradt a kíváncsi tanárok elől. Még a végén rám szólnak, holott kényszermunkát végeztem, aminek elviseléséhez szükségem volt legalább egy kis zenére.

Pár napja az ofő írt egy e-mailt, hogy ügyeletesek leszünk az évnyitón, és pont Jázmint, Flórát, Grétát plusz engem szúrt ki erre. Nem éreztem hízalgőnek, hogy elég megbízhatónak tart minket egy ilyen „fontos” munkához. Nem csupán az évnyitón, hanem a tanév más rendezvényein is ügyelnünk kell, ez mindig a másodévesek feladata. Mivel „A” osztályosok vagyunk, nekünk kellett kezdeni a sort.

Állítólag már a tanév végén is elmondta ezt, de az utolsó napok örületében kit érdekelt a tizedik eleje.

Kötelező volt elvállalni, és miközben az iskola falát támasztottam, a levertségemmel küzdöttem. A tárva-nyitva hagyott ajtók miatt az aulában huzat volt. Innen lehetett feljutni az emeletre, a folyosók pedig a földszinti tantermekhez vezettek. Közvetlenül mellettünk a portásfülke állt, amit valószínűleg utólag építettek, mert olyan látványt nyújtott, mint egy legódarab, amit rossz helyre tettek.

A barátságos, nyugdíjas portás a beérkező diákokat figyelte, akik vagy felmentek az osztálytermükbe, vagy egyenesen haladtak tovább, ki az udvarra.

Az aula ablakán át kiláttam, és azt figyeltem, vajon elkezd-e esni az eső. A hűvössé váló idő miatt sokan pulóvert húztak, aki pedig nem, az biztosan vacogott odakint.

Néhány lépésre tőlünk felsőbb évfolyamos fiú várakozott, a hátitáskáját a fűtőtestre rakta. Hamarosan egy rövid, fekete hajú lány lépett be az ajtón, aki rögtön az aulát pásztázta. A fiúhoz ment, teljes testével hozzásimult, és finoman megérintette az arcát, miközben megcsókolta.

Éreztem, hogy elvörösödöm a bensőséges üdvözlés láttán. Persze eszembe jutott a csók, amit én kaptam, és rögtön Krisztiánt képzeltem a fiú helyébe. A lány, természetesen, én lettem volna.

A valóságban ennek nem volt esélye. Másként álltak a dolgok.

Az új arcokat figyeltem, és próbáltam elterelni a gondolataimat arról a nyomorult csókról. Élénken emlékeztem a tavaly ősze, és az első napra a gimiben, amikor riadt nyuszinak éreztem magam, és az ügyeletesek kedvessége hatalmas segítséget jelentett. Főleg a háborgó gyomromnak és a megingó önbizalmamnak.

Négyünk közül Flóra élvezte csak a helyzetet. Ez kicsit megijesztett. Meg az is, amikor reggel megláttam, hogy a göndör tincseit

hajvasalóval megkínozta. Akkoriban vasalta a haját, amikor külön utakon járt, és sértettségében egy totál örült csajjal lógott együtt.

– Egyszerűen szeretem így a hajamat – mondta megnyugtatóként.

Flóra alapjáraton kedves, rendes lány, és szerencséire a békülésünk óta nem jelentkezett a gonosz alteregója. Az a csaj tényleg mindenkit kikészített.

Csak ámultam, hogy Flóra milyen lelkesen mosolyog a diákokra, akik rögtön vissza is mosolyogtak rá, valahogy Flóra kisugárzása így hatott rájuk.

Gréta azonban eléggé szenvedett az ügyeléstől. Pár méterrel távolabb állt, és a faliújságot böngészte, amin még a júniusi hirdetések voltak kifüggesztve. Tartotta magát a szokásához, és nem öltözött ki túlságosan az évnnyitóra. Fehér pamutpólót, kardigánt és sötét farmert viselt lapos talpú szandállal, amivel épp köröket rajzolgatott a padlóra. A fekete hajfonata majdnem leért a derekáig, de igazán feltűnővé az öt karika a fülében és a szemceruzával kihúzott szeme tette. Szokása szerint háborgás nélkül, némán szenvedett.

Jázmin ellenben sosem tartotta magában a mondanivalóját. Most, hogy viszonylag csendben voltam, különösképp szükségét érezte, hogy helyettem is hangot adjon a nemtetszésének.

– Komolyan nem értem – mutatott egy harmadéves srácra, akinek hiába köszöntünk, „elfelejtett” visszaköszönni. – Vannak, akik most iratkoztak át a Bunkóképző Intézetből a Duna-partiba?

A srác rögtön felfigyelt a sértésre, és megtorpant.

– Neked meg mi bajod van? – kérdezte Jázmintól.

A komoly, doktornős kinézetű Jázmin, aki tökéletes konttyal, szemüvegben, ingblúzban és kosztümnadrágban jött az évnnyitóra, csak fújtt egyet, és átnézett a srácon. Aki persze továbbra is haragosan

bámulta a barátnőmet. Az állatvilágban ilyen, amikor egy felborzolózott szőrű macska szembekerül egy munkamániás házőrző kutyával.

Értelemszerűen a macskának szurkoltam. Egész egyszerűen macskás típus vagyok.

Pontosan tudtam, Jázmin miért nem felelt a kérdésre. Ha meg kell magyaráznia, miért akadt ki a nemköszönés miatt, az máris vesztes helyzet. És Jázmin nem megy bele vesztes helyzetekbe.

Én igen.

Kihúztam a fülemből a fülhallgatót.

– Elege van azokból, akiket tízévnyi suliba járás sem tudott megtanítani az alapvető illemszabályokra – feleltem egyszerűen. – Ez azért elég sokat elmond rólad.

– Komoly, hogy ez a legnagyobb gondotok ma reggel? – nézett rám meglepődve. – Irigyellek titeket.

Az udvarra vezető irányba mutattam, jelezve, menjen már, nem vagyunk rá kíváncsiak. A fejét csóválta, aztán intett, hogy dilisekkel nem foglalkozik.

Szó nélkül néztem, ahogy elmegy, mígnem Jázmin szolidan kisminkelt arca került a látóterembe.

– Már kérdezni akartam, Lilla, mitől vagy ilyen sápadt, mintha gyomorrontásod lenne?

Ha tudná...

Tényleg ideges voltam, és a gyomrom konkrétan görcsben állt.

Flóra együtt érzően rám pillantott, hiszen tudta, mi bajom. A hosszú, unalmas nyári napokon vele beszéltem meg minden problémámat, míg Jázmin és Gréta elől elhallgattam pár dolgot. Ez a „minden probléma” valójában egyetlen nevet takart. Krisztiánt.

Jázmin azonban választ várt.

– Csak rosszul aludtam – feleltem, ami akár igaz is lehetett volna. Jázmin megelégedett a kamu magyarázattal, mert elfordult tőlem, és a külső nagykapu felé pillantott, ami tárva-nyitva állt ezen a napon, ahogy a belső lengőajtó is, ami mellett álltunk.

Várható volt, hogy előbb-utóbb valaki olyan is besétál a kapun, akivel bajom van.

– Nézzétek csak, itt van Márk – közölte Jázmin.

Gréta felénk nézett, de rögtön vissza is fordult a faliújsághoz, mintha nem különösebben érdekelné Márk jövelete. Talán ő is számított tőle valamiféle beszólásra.

Igazunk lett. Ahogy Márk megpillantott minket, és felmérte a helyzetet, rögtön felröhögött.

– Ügyelet, mi?

– Amint látod – mondtam fagyosan.

Mintha észre sem vette volna a barátságatlan arckifejezésem, odavetette, hogy „jó szórakozást”, majd átvágott az aulán, és kiment az udvarra.

A barátomnak tartottam Márkot, de fogalmam sincs, most hányadán állunk egymással. Év végén rájöttem, hogy nem ismerem olyan jól, mint gondoltam. Ráadásul azt hiszem, ő ebből semmit sem érzékelt. Nem erősségem tisztázni a problémáimat azokkal, akikkel problémám van, így Márknak sem mondtam semmit a kétségeimről.

Korábban Krisztiánnal sem tisztáztam a félreértést, pedig az egész nyár ott lett volna rá. Ehelyett csak marcangoltam magam, elméleteket gyártottam Flórával, és újragondoltam mindent, hogy értelmet keressek a törtéteknek.

Sikertelenül.

A viszonyom Krisztiánnal mindig különösen alakult, kisgyerekként barátok voltunk, aztán évekig nem láttam, majd a gimiben megint barátok lettünk. Illetve annál is több.

Az a baj, hogy nem tudom, *mennyivel* több.

Volt egy csókszerű valami a hintaágyon, és hát csak nem véletlenül simít végig a szájával a másik száján... Akkor mégis elbizonytalanodtam, és ezzel elkövettem az első komoly hibát. Nyíltan rá kellett volna kérdezniem, miért csókolt meg, csakhogy félálomban voltam, amikor az eset történt, így abban sem lehettem biztos, hogy tényleg megtörtént-e.

Ezért hallgattam róla. Krisztiánnak annyi jött le, hogy úgy tesz, mintha semmi sem történt volna, aztán az év végi előadáskor Márkkal smárolok a színpadon. Az nem is igazi csók volt, hanem színpadi, és csak a homlokunk ért össze, de ez nem látszott a nézőtétről. Krisztián úgy nézett rám a fellépés végén, mint egy cafkára.

Ennél a pontnál azonban zavarossá vált minden. Lehet, Krisztiánnak tényleg tetszettem, és azért bántódott meg, de valami más is volt a háttérben. Az, hogy állítólag Márk egyszer már elszedte Krisztián csaját. Ez végképp összezavart. Nem ilyenek ismertem meg Márkot, de ha igaz, akkor Krisztián talán emiatt lett dühös. Az is lehet, nem én tetszem neki, hanem csak a büszkesége sérült.

Itt tartottunk júniusban.

A nyár elején még azt hittem, hogy ugyanúgy fontos vagyok Krisztiánnak, mint ő nekem.

Nyarlás közben fel is hívtam, hogy beszéljünk, mert amikor távol volt tőlem, egész egyszerűen hiányzott. Sűrűn előkerestem a telőmből egy fotót róla, ami az osztálykiránduláson készült. Mindenki fotózott mindenkit, szóval nem volt feltűnő, hogy róla is

készítettem egy képet. Krisztán világos farmerban, fekete tornacipőben és fekete-szürke kapucnis pulcsiban állt, a szőkésbarna, vállig érő haját aznap hátrafogta, és valamin épp nagyon nevetett. Ez volt a kedvenc képem róla. Sosem tudtam, miért hagyta hosszúra megnőni a haját, de én már így találkoztam vele tavaly nyáron, amikor a szomszédba költözött. Nem igazán divat manapság a srácoknál a hosszú haj, de mondjuk Krisztián kisugárzása alaptól olyan, hogy bőven megengedheti magának ezt a loboncot, nem lesz kevésbé pasis. Egyrészt jó magas, másrészt széles a válla, mert egyszer mondta, hogy kisserác korában sokat úszott, és ettől kideltásodik azért az ember felsőteste. Azóta meg kosarazik, úgyhogy a további sportolással csak erősített a fizikumán. Néha azt gondolom, hogy van benne egy jó adag hiúság is, mert olyan pólokat hord, amiben mutogatni is tudja ezt a felsőtestet.

Emlékezetből is fel tudtam idézni mindent azon a képen. A szögletes, határozott arcvonásaival el sem tudna vegyülni a tömegben. Szerettem a mosolyát, és ahogy az arca totálisan megváltozik nevetés közben, szinte ellágyulnak a vonásai. Hát ha még azt suttogja mellé, hogy *Táncoslány*.

A tiszta, kék szemeket azonban a kép nem tudta visszaadni. Azokat az árnyalatokat élőben kell látni.

Egy csomó ideig vártam, hogy ő jelentkezzen, végül nem bírtam tovább, és az egyik este felhívtam a Balaton partjáról. Nem ért rá dumálni, és mintha ingerült lett volna.

Szar érzés volt. Hetek teltek el, mire választ kaptam az akkori viselkedésére. A hír anyától származott, és összezúzta minden reményemet. A szívemről ne is beszéljünk...

Flóra zökkentett ki a merengésből.

– Egy újabb ismerős.

A kapu felé fordultam, és én is megláttam Kristófot. Sokszor beszéltem vele telefonon az elmúlt hetekben, de az mégsem ugyanaz.

Június végén láttam őt utoljára. Állítólag próbált magára szedni némi izmot a nyáron, mert ahogy „kedvesen” rávilágított, dögnehezek a lányok, akiket táncórán emelgetni kell, de nem lett izmosabb. Sőt, mintha vékonyabb is lett volna, mint korábban.

– Látom, nem sikerült reggel megtalálnia a fésűt. Vagy nem is kereste – morogta Jázmin, és karba fonta a kezét. Mindig érzékenyen reagált Kristófra.

Márkhoz hasonlóan Kristóf is elvigyorodott, amikor meglátta, hogy ügyeletben vagyunk.

– Mélyen tisztelt üdvözlét a lelkes fogadóbizottságnak – köszöntött minket.

A második variációra tippeltem, Kristóf nem is keresgélte a fésűt. Világosszőke haja olyan borzas volt, mintha az ágyból kelt volna ki, de jól állt neki. És ezzel mások is egyetértettek.

Például az a három kilencedikes lány, akik abban a pillanatban tipegettek be az ajtón, és úgy méregették Kristófot, mintha a gimis élet csak a srácokról szólna.

Ahogy végignéztem az ünneplőbe öltözött lányokon, próbáltam rájönni, hogy ezek a példányok itt miért nincsenek megilletődve az új sulitól. Én miért paráztam tavaly, ha így is lehet?

Olyan hosszan bámulták Kristófot, hogy Jázminnál elszakadt a cérna.

– Kint lesz az évnýtó! – csattant fel az udvar felé bölkve. Egyértelműen zavarta a viháncoló lánybanda, akik leragadtak az aulában. Kökény tanárnő biztos nem így értette, hogy „segítsünk eligazodni a kilencedikeseknek”.

A lányok észbe kaptak, és továbbmentek.

Rögtön utánuk érkeztek meg az „ikrek”. Valójában nem voltak testvérek, de a két szőke lány borzasztóan hasonlított egymásra, és úgy is viselkedtek, mint a testvérek. Évfolyamtársaink voltak, ennek ellenére a nevükre sem emlékeztünk. Meg is lepódtunk, amikor lecövekeltek Kristóf mellett.

– Halihó – köszöntötte Kristófot a szőkébb hajú lány.

– Halihó – felelte Kristóf, hasonlóan gyengeelméjű hangnemben.

– Mi a helyzet? – kérdezte a másik lány, a sötétebb hajú.

– Na, mi a helyzet? – kérdezett vissza Kristóf.

Hajszál híján elröhögtem magam, és ezzel Kristóf sem lehetett másképp. Halvány mosoly játszott az ajkán, de tartotta magát.

– Hogy telt a nyarad? – kérdezte a szőkébb.

– Eltelt – felelte Kristóf.

– Nekem is – dorombolta a lány.

– Az jó – mondta Kristóf.

Lehet, hogy neki jó volt, de Jázmin annál a nemköszönős srácnál felélte a türelmét, szóval mostanra az elsárkányosodás tünetei mutatkoztak rajta.

– Ha ezt tovább hallgatom, az agysejtjeim tömeges öngyilkosságot követnek el. Nem mennétek ki az udvarra? Ez egy évnyitó, nem villámrandi.

A lány félrehajtotta a fejét, mint egy érdeklődő kismadár.

– Nyugi van! Nem bántjuk a fiúkádát, ha ettől félsz – mondta, és csábító mosolyt küldött Kristófnak.

Döbbsenent bámultam a jelenetet, mert Jázminnal olyasmi történt, aminek még nem voltam szemtanúja. Elvörösödött.

– Nem a *fiúkám* – szűrte a fogai között, és rá sem mert nézni Kristófra.

Ezt egyébként jól tette. Kristóf remekül szórakozott azon, hogy Jázmin elpirult.

Kezdttem megsajnálni a szóke csajt. Jázmin sosem felejt el neki ezt a pirulást. Soha, de soha.

– Na jó, lépek, mielőtt összeboronálnak még valakivel – mondta Kristóf, és elindult, az ikrek pedig vihogva mentek a nyomában.

– Mégis, mit képzelsz ez magáról? – zúgolódott mellettem Jázmin.
– És honnan ismeri *ilyen jól* az ikreket?

– Ez miért érdekel téged annyira? – mosolyogtam rá szelíden.

– Nem az érdekel, kivel áll szóba, csak ne búgódjon itt előttem, mert nem vagyok rá kíváncsi.

Elnyomtam egy mosolyt a *búgódás* kifejezésen, ilyet is csak Jázmin tud.

– Nem hiszem, hogy Kristóft kellene hibáztatnod, mert pont az orrunk előtt találkozott velük.

Tulajdonképp Kristóf az egyetlen olyan fiú a barátaim közül, akivel nem volt bajom.

Jázmin lányhoz méltatlanul horkantott.

– Oké, de akkor is...

– Ki vele! Mi bajod van?

Tudtam én, micsoda. Az, hogy elvörösödött. Szerettem volna, ha kibeszéli magából a haragot.

– Egy rakás srác azt hiszi, hogy ez a fésületlen, alig rendesen felöltözött stílus bejön a lányoknak – mondta Jázmin. – Hát nem. Komolyan mondom, nincs a hajában semmi eredeti.

Egymásra néztünk Flórával, és bizonyára mindketten elképzeltük, hogy Kristóf haja nem eredeti. Felneveltünk.

– Lökött vagy! – állapította meg Flóra. – Gondolom, frizurát akartál mondani.

– Nekem az nem frizúra, hogy nem mos haját, utána meg ilyen ízléstelenre kócolja.

Végül Gréta vette kezelésbe, légzésgyakorlatot ajánlott neki, hogy megnyugodjon, és le is vezényelte.

– Lassan lélegezz be az orrodon! A hasadat kidomborítod, így a levegő a tüdőd alsó részébe megy. Jól van. Kilégzéskor behúzd a hasad, és az orrodon keresztül fújod ki a levegőt! Jól van, ügyes vagy.

Ez így ment tovább. Közben újabb diákok érkeztek, és néhány tanár is megjött. Három perc kellett hozzá, hogy megunjam a születéshez asszisztáló hangulatot, és le akarjak lépni.

Ekkor láttam meg Krisztiánt.

Mintha gyomron vágta volna.

Ott lakik ugyan a szomszéd házban, mégis alig láttam a nyáron. Másfél hónapig a nagyszüleimnél laktam Szegeden, és idén is csak pár nappal sulikezdés előtt jöttem haza. Normál esetben több időm van ráhangolódni a tanévre, de anyáék augusztus végén elmentek nyaralni egy kicsit édes kettesben, így ott ragadtam a rokonoknál.

Nem mertem szimplán átmenni hozzá. Az utolsó pár napban meg hiába lestem, hogy „véletlenül” összefuthassak vele az utcán. Kétszer láttam az ablakból, ahogy bringával útnak indul, de a házunk irányába se nézett.

Az iskola azonban elkezdődött, és Krisztián ott állt az orrom előtt.

Sokszor jutott eszembe róla, hogy olyan rocksztáros a külseje, de inkább abban az „imádott rockisten” kategóriában, nem az „elcse-szett művészlélek” stílusban. Ez most megváltozott. Komorabbnak tűnt, mint szokott, és éreztem, hogy ez nem valami sulikezdési depi. Masszívan rosszkedve volt.

– Sziasztok – mondta ugyanazon a színtelen hangon, amit utoljára június végén hallottam tőle, amikor felhívott.

Hevesen imádkoztam magamban, hogy szóljon valamit. Megelégedtem volna egyetlen kedves szóval, vagy azzal, ha picit elmosolyodik, esetleg beszúr egy poént a kárunkra, de egyiket sem tette.

– Lilla – biccentett felém, aztán tovább is ment. Gyanítom, az első emeleti tantermünkbe indult.

A hideg kirázott attól, ahogy a nevemet kiejtette. Úgy nézett át rajtam, mintha egy idegen lennék.

A jeleket persze nem csak én vettem észre.

– Ez meg mi volt? – kérdezte Gréta.

– Bár tudnám – feleltem.

– Úgy tűnik, mindenki személyiségcserén vett részt nyáron – mondta Jázmin. – Az egyik befordult, a másik meg beképzeltőbb, mint valaha.

Toporogtam, nem tudtam, mit tegyek. Krisztián után bámultam, aztán hirtelen elhatározással futásnak eredtem. Beszélnem kellett vele. Nem akartam ugyanazt a hibát elkövetni, mint tanév végén. Ideje volt a trónfosztásnak. A problémahalogatás királynőjének vesznie kellett.

Otthagytam a lányokat, és felszaladtam Krisztián után. Nem szoktam az aulából felvezető lépcsőt használni, mert amint felérek az első emeleti folyosóra, balra ott a tanári szoba. Most jobbra fordultam, elrohantam a könyvtár előtt, a cipőm sarka szinte csattogott a járólapon, így kicsit lassítottam, és inkább a talpamat tettem le, ne legyen annyira zajos. Kint, az ablak alatt már gyülekeztek az ünnepelőbe öltözött diákok. Néhány tanár is kint bóklászott, és látszólag őket sem dobta fel az évnnyitó gondolata.

A hátsó lépcsőházban találtam rá Krisztiánra, éppen telefonált. Háttal állt nekem, és türelmetlenül, már-már bántó stílusban beszélt valakivel. Ó, jól ismertem ezt a stílust, velem szemben is alkalmazta már. Akárki volt a vonal túlsó felén, jócskán feldühítette Krisztiánt.

Türelmesen vártam, hogy befejezze. A széles vállát néztem, és azt, ahogy az izmai a fehér ing alatt megfeszülnek, majd elernyednek. A bal kezével a falnak támaszkodott, és a homlokát a karjának döntötte.

Kíváncsi lettem, kivel dumál, próbálta a másokra hárítani a felelősséget egy elmaradt találkozó miatt. Ez nem szűkítette le túlságosan a kört.

Megérezhette, hogy nézem, mert megfordult, és észrevett. Kérdőn felvonta a szemöldökét.

Na jó, konkrétan olyan szemrehányón nézett rám, hogy idegcsillapító kölyökkutyának éreztem magam, aki lépten-nyomon a gazdája sarkában jár.

Utáltam az ilyesmit. Sosem akartam levakarhatatlan lenni, ezért kis híján elfordultam, és elrohantam. Semmiből sem tartott volna a kukába dobni az elhatározásomat, és újra a könnyebbik utat választani. Vagyis a probléma elnapolását.

Azt hiszem, végül azért nem tettem, mert Krisztián befejezte a telefonálást.

– Mit szeretnél? – kérdezte tőlem csendesen.

Visszajára akartam fordítani a helyzetet, hisz máris hátrányban éreztem magam. Lazán támaszkodtam a falnak, és némán néztem rá.

– Látom, nem vagy bőbeszédű kedvedben – mondta, és először hallottam a hangjában a régi incselkedést. Ez volt az a Krisztián, akiről mindig lepergett, ha szidtam.

– Mi a helyzet? – Igyekeztem úgy kérdezni, hogy a hangsúlyomon ne érződjön semmi érzelem. Ami, ugyebár, hülyeség, mert az máris sokat elárult az érzelmeimről, hogy utánajöttem.

– Mármint mivel kapcsolatban? – kérdezett vissza.

Elfojtottam egy morgást. Krisztián nagymestere annak, hogy visszapasszolja a labdát, amit úgy utáltam. Muszáj volt tiszta, egyértelmű választ adnom.

– Veled.

– Velem? Ez úgy konkrétan miért érdekel?

Vagy rossz időpontot választottam a beszélgetéshez, vagy velem volt baja, de ezt a játékot én is tudtam játszani.

– Lenni kell valami okának?

Krisztián vállat vont.

– Gondolom.

Játszotta a hülyét. Baromi jó. Ez a srác egy bonyolult egyenlet, és nekem pocsék viszonyom volt a matekkal. Egész pontosan rühellem. Az egyenleteket különösképp.

Megmozdultam, közelebb léptem hozzá. Krisztián érdeklődve várta, mire készülök, de végül odébb léptem, és a hátamat a falnak vetettem. Képtelen voltam ellazítani a testemet, a feszültség belém költözött.

Bár arra kérdeztem rá, hogy mi van vele, az érdekelt, hogy mi van kettőnkkel. Ha maradt volna bennem abból a fajta bátorságból, aminek segítségével júniusban megpuszítottam, akkor egyenesen rákérdeszek, és nem próbálom nyugodtnak mutatni magam.

– Nem törted magad azért, hogy beszéljünk a nyáron – mondtam halkán, de azért szemrehányóan.

– Neked volt mondandód.

Vágtam egy grimaszt. Amikor azt állítottam, hogy a nyáron sikertelenül próbáltam értelmet találni Krisztián viselkedésében, nem volt igazam. Megtudtam róla dolgokat. Például azt, hogy sosem kellett igazán megküzdenie azért, hogy megkapjon egy lányt.

– Ez így igaz. Próbáltalak is elérni, ha emlékszel, de te úgy tettél, mintha időpontot kellene kérnem. Mivel nem vagy a házidokim, nem volt kedvem előre bejelentkezni.

Krisztián gúnyosan elvigyorodott.

– Két hónap alatt ezt a mentséget hoztad össze magadnak? Ennél azért jobb vagy.

Ott volt a nyelvemen, hogy egy csinos barna lány miatt nem hívtam fel, de végül nem bírtam kinyögni. Furán hozta volna ki magát, honnan is tudok róla.

– Ezek szerint nem vagyok elég jó a kényes ízlésednek – mondtam kétértelműen. Ha akarta, csak a humorérzékemre értette a megjegyzést, de akár másként is érthette. – Mennem kell vissza ügyelni.

– Hát menj!

Kedvetlenül elfordultam, mert nem sikerült vele tisztáznom semmit. Viszont elárulta magát.

Mentség. Ezt mondta. Úgy érzi, mentségre van szükségem, amiért nem hívtam vissza. Vagyis várta, hogy újra megkeressem, és zavarja, hogy nem tettem.

Ennek akkor lenne jelentősége, ha anya nem számol be nekem Krisztián volt barátnőjéről, aki nyáron állandóan Havasiéknál lógott. Mert melyik srác várja, hogy egy lány felhívja, miközben az excsajával tölti az idejét?

Erre akármilyen választ adnék, egyik sem lenne hízeltető Krisztiánnak.

Visszamentem ügyelni, és jó kislány módjára tettem a dolgom.

Ahogy elnéztem az osztálytársakat, egy gondolat kezdett motoszkálni bennem. Csak két és fél hónapja nem láttam őket, de a többség láthatóan megváltozott. Ezek szerint én is?

– Igen, te is – felelte Jázmin, amikor rákérdeztem. – A szep-
lőid valamivel jobban látszanak, mint télen, de ezzel ne foglalkozz!
Viszont pár kilót felszedtél.

– Mi van? Szerinted kövér vagyok? – hördültem. Az a pár kiló leg-
följebb kettőt jelentett, és még jobban zavart, hogy Jázmin is látta.

– Nem azt mondtam, hogy kövér vagy. Mindig is izmos és nyú-
lánk voltál, csak most van némi fölösleges zsírszövet is rajtad –
jegyezte meg. – Fogadjunk, hogy a nyáron nem mozogtál rendesen.

Néha olyan, mintha anyámat hallanám. Ez kiborító.

– A napozás nem nagyon mozgatott át.

– Egy hónap itt, és ledolgozod – legyintett.

Tény, ami tény, táncórán rengeteg energiát égetünk. Néha már
rágondolni is fárasztó, hány óránk van egy nap, és ha ezt heti szin-
ten nézem, szinte elszédülök. Persze ugyanígy vannak a rajzosok és
a tesi tagozatosok is. Bármennyire is szeretek táncolni, a rengeteg
emelt óra után fáradtan megyek haza.

Mondjuk, járhattam volna rendes gimnáziumba is, de nem, nekem
ez kellett. Gyilkos órarend, magas színvonal és Havasi Krisztián osz-
tálytársnak.

Valahogy kibírtam az ügyelés hátralévő részét, aztán jött egy újabb
megpróbáltatás. Bárhol szívesebben lettem volna, mint az évnytíon
ebben a nyirkos, gusztustalan időben. Azzal múltattam az időt, hogy
jól hallhatóan sóhajtoztam, és a testsúlyomat az egyik lábamról a

másikra helyeztem. Ha meguntam, Gréta fehér pulóverén kezdtem el számolgatni az apró, szürke hímzéseket, majd Jázmin hullámcsatjainak darabszámát is ki akartam deríteni.

Flóra vigyorogva kérdezte meg, miért bámulom elmebeteg módjára Jázmin frizuráját. Eltátogtam neki, hogy szörnyen unatkozom, mire megkínált egy áfonyás rágóval. Nagyon kedves, meg minden, de honnan a bánatból szedte, hogy azzal majd lefoglalom magam? Mindegy, elfogadtam. Két percre meg is nyugtatott, aztán nézelődni kezdtem.

Hátrapillantottam a leghátsó sorba, és rájöttem, nem csak én teszek így. Többen is felfigyeltek a veszekedésre. Kristóf kiosztotta Márkot, aki csak a fejét csóválta, és gúnyos mosollyal figyelte a barátját.

Meghökkenem. Tudtommal Kristóf és Márk régóta haverok, bár a legtöbben azt gondolják, hogy a tánctagozat miatt barátkoztak össze. Tavaly nem is láttam őket veszekedni. Persze összekülönböztek apróságokon, de ez sosem öltött nagy méreteket. Kíváncsi lettem, ezúttal mi történt.

Épp elindultam volna feléjük, amikor Kristóf feladta, és elfordult Márktól. Előrébb lépett úgy egy méterrel, mint aki egész egyszerűen megsértődött.

A helyemen maradtam.

Ami azt illeti, Márk eléggé magányosnak tűnt, ahogy leghátul, az iskola falához támaszkodva próbált nem tudomást venni a kíváncsi tekintetekről. Tavaly ilyenkor hárman álltunk ott, épp ezért a szívembe markolt a kép, hogy most olyan elhagyatottnak látszik.

Márk persze észrevette, hogy figyelem, és pontosan látszott az arcán, hogy magasról tesz mások véleményére. Nincs mese, érzélgős vagyok. Márkot nem kell félteni, neki nem kell társaság, egyedül is jól elvan.

De akkor is. A helyzete eszembe juttatta, hogy beszélnem kell vele is, és lehetőleg záros határidőn belül.

Az osztályteremben nem változott semmi június óta, ami azért nem meglepő. Megvolt az ócska, zöld tábla, az interaktív tábla, a régi tévé, és pontosan négy ablak, ami az utcára nézett. Szerencsére legalább a padok nem kopottak, de a színek... A sulis vezetősége imádta a drappot, a bézst és a halvány narancssárgát, szóval ezek domináltak az egész épületben. Fel nem foghatom, hogy egy iskolában, ahol akadnak rajztanárok, akik értenek is a színekhez, hogyan lehet minden ennyire barnás.

A tanterem unalmát a fiúk tavaly vörös és sötétkék sportkocsis plakátokkal próbálták ellensúlyozni, de akadtak a falon híres kosarasok fotói is, a lányok pedig különböző színészek és zenészek képeit meg mozis plakátokat raktak ki. Reggel én is hozzátettem valamit a dekorációhoz, hisz kiragasztottam Flóra festményét az ablak melletti falra, úgy, hogy rálássak óra közben. Egy női alak volt rajta, aki fehér ruhában táncol az éjszakában. Flóra még csillámport is használt, hogy a lány ruhája különlegesen csillogjon a kék sokféle árnyalata mellett. A nyáron készítette nekem a képet, és szerettem volna, ha más is megcsodálná, mert gyönyörű lett.

A terem végébe mentem, mert kellett a kardiganom zsebéből egy zsepi, de rögtön meg is torpantam. Valamilyik lány a falra szerelt egysoros fogas akasztói közti helyeket teleragasztotta matricákkal; főként nyálás számokat éneklő szépfiúk sorakoztak egymás mellett. Persze mindenkinek szíve joga, hogy milyen zenei stílus jön be neki, de a fiúk érzelmi tuskó mivoltuk miatt allergiások az ilyen csávókra.

Én nem pazaroltam volna el egy egész készlet matricát arra, hogy alkoholos filc áldozatai legyenek. Na, mindegy.

Visszafordultam a zsepivel, és észrevettem az ülésrend változását. Úgy tűnt, nem csupán a fiúk veszekedtek, de a három kosaras lány között is történhetek zűrök. Ivettet kirekesztették, és a visszafogott, csendes Levente mellé telepedett le. Leventét nem érdekelte az új padtárs, kötelező párosan ülni, így hozzá volt szokva, hogy lányok mellé költöznek, ha már nincs más.

Principessa, vagyis Ivett, akire tavaly ráragadt ez a becenév, körbenézett az osztályteremben, hogy van-e valaki, aki megjegyzést mer tenni a kilakoltatására. Senki nem szólt. Én is igyekeztem pókerarcot felvenni, mert épphogy kezdett normálissá válni a viszonyunk, és nem akartam elrontani.

Míg kifújtam az orrom, figyeltem, ahogy Kristóf idegesen levágja a cuccát a mögöttem lévő padra, aztán még idegesebben levágja magát a székre. Márk rezzenéstelen arccal követte, aztán rögtön megérkezett Krisztián is. Mindhárman hasonlóan kedvetlenek voltak, és ez valahogy az egész osztály hangulatára rányomta a bélyegét. Vagy csak rám hatottak így? Leültem a helyemre.

Olyan elmélyülten foglalkoztam mások problémáival, hogy csak egy idő után vettem észre, körülöttem is zajlik valami. Tavaly Gréta ült mellettem, de most a cuccát eggyel előrébb rakta, és Flórát próbálta rávenni, hogy cseréljenek helyet.

– Átülsz? – kérdeztem értetlenül. – De miért?

Gréta csak vállat vont, nem felelt. Flóra is értetlennek látszott, de végül átpakolta a táskáját mellém, mert Kökény tanárnő megérkezett.

Miért költözik mindenki, mint a vándormadarak? Alig vártam a szünetet, hogy magyarázatot kapjak.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Mihelyt kicsengettek, kihívtam a lányokat a mosdóba, és rákérdeztem, mi a fene történt odabent. Gréta a száját rágcsálta és egy fekete hajtincset csavargatta, ami külön-külön is az idegessége megnyilvánulása volt, de így együtt azt jelentette: gáz van. Jázmin a tükörben nézegette magát, és a kontyát igazgatta.

– Miért baj, hogy helyet cseréltek? – kérdezte Jázmin.

– Miattam van? – kérdezett vissza Flóra Jázminra pislogva, és már ő is aggódott.

– Nem – felelte Gréta egyszerűen, de továbbra is került velem a szemkontaktust.

– Akkor rám haragszol – állapítottam meg, elvégre egyéb lehetőség nem maradt.

Gréta végre a szemembe nézett. Elég elgyötört arcot vágott.

– Nem haragszom senkire, csak átültem. Tényleg. Ne csináljatok ebből nagy ügyet, légyszí!

Egy ideig még bűvölt azzal a nagy, kék szemével, majd kivonult a mosdóból. Zavartan pillantottam utána, de amint észhez tértem, Jázminhoz fordultam.

– Te érted ezt?

Jázmin sóhajtott, mintha próbálna nagyon-nagyon türelmesen válaszolni.

– Szerintem hagyj a témát! Hallhattad: nincsen veletek baja. Mondjuk, felhívhattad volna párszor a nyáron. Esetleg engem is, nem csak Flórát.

Döbbsen meredtem rá.

– Gréta egy csomószer lepatintott azzal, hogy dolgozik és fáradt, te meg utálsz telefonon beszélgetni komoly dolgokról, és bocsi, de százkilencven kilométer választott el tőled, szóval nem maradt más, mint hogy e-mailt küldtem.